

SCRISOARE PASTORALĂ LA SF. PAȘTI 2006

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drepcredincioșilor creștini
ai Episcopiei noastre de Dumnezeu-păzite, Har, Milă și Pace de la **Hristos Domnul Cel Înviat**,
iar de la noi părintească dragoste și arhieresti binecuvântări.

“Că va să fie învierea morților: și a dreptilor și a nedreptilor.”

(Faptele Apostolilor, 24:15)

Iubiți credincioși,

Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat!

“Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea după cum v-a spus.” (Marcu 16:6-7)

Acestea sunt cuvintele adresate celor trei femei de acel “tânăr îmbrăcat în veșmânt alb” care a stat la intrarea mormântului gol, al Domnului nostru Iisus Hristos, atunci când au ajuns acolo ca să ungă pentru ultima dată trupul Său cel răstignit. Începând de atunci, credincioșii au schimbat între ei acest uimitor și unic anunț: Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat! Din Sfânta Evanghelie de la Sfântul Apostol și Evanghelist Matei, noi știm că apostolii L-au întâlnit pe Iisus în Galileea unde Le-a vorbit, și a rămas cu ei 40 de zile. La înălțarea Sa la ceruri, El le-a spus lor, și prin ei, și nouă: “... *iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” (Matei 28:20)

Ca și creștini, noi credem și afirmăm că Iisus “*S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui*” (Crezul), unde, mijlocește pentru noi. Sfântul Ignatie, Episcopul Antiohiei (aprox. Între 35-107) care a fost ucenic al Sfântului Ioan Evanghelistul, în drum către propriul său martiriu la Roma, sub domnia împăratului Traian, a scris un număr de epistole în care subliniază despre credința sa în învierea lui Iisus și a toată omenirea. “*Eu îl știu în trup și după înviere și cred că este. Când a venit la Petru și la cei dimpreună cu el, le-a zis: «Luați, pipăiți-mă și vedeți, că nu sunt demon fără de trup». Și îndată s-au atins de El și au crezut, unindu-se strâns și cu trupul și cu duhul Lui. De asta au disprețuit moartea și au fost găsiți mai presus de moarte. După înviere a mâncat împreună cu ei și a băut cu ei, ca unul în trup, deși duhovnicește era unit cu Tatăl.*” (Ignatie către Smirneni 3:1-3)

Astăzi, sărbătorim această Duminică a Duminicilor, acest mare “*praznic al praznicelor și sărbătoare a sărbătorilor întru care laudăm pe Hristos în veci*” (Canonul Pascal) ca fiind înviere a vieții și nimicire a morții! Sfântul Ignatie de asemeni, ne reamintește de motivul pentru care creștinii nu țin ziua Sâmbetei evreiești, ci țin ziua Domnului (Duminica): în pomenirea învierii Sale din morți și a vieții celei noi, care a izvorât din Iisus, prin moartea Sa.

Sunt unii care, și azi ca și de-a lungul secolelor, au încercat să explice evaziv despre învierea lui Iisus Hristos, ca fiind un eveniment pur și simplu imaginat de urmașii de mai târziu ai Domnului. Însă, la baza creștinismului stă credința în învierea Domnului Iisus. Acel “tânăr îmbrăcat în alb”, îngerul Domnului de la mormânt, dar și apostolii și toți discipolii, au mărturisit ceea ce au văzut. Ei au transmis învățătura generațiilor următoare care, la rândul lor au făcut la fel.

Învierea lui Hristos din mormânt, va fi învățată fără încetare în vecii vecilor.

Să analizăm așadar experiența trăită de Fariseul Saul, Sfântul Pavel de mai târziu, același care s-a întors din a persecuta discipolii lui Iisus, în cel mai mare apostol al lui Hristos pentru neamuri. Sfântul Pavel a mărturisit înaintea guvernatorului roman Felix: “*Că va să fie învierea morților: și a dreptilor și a nedreptilor*” (Fapte 24:15). Saul/Pavel a fost acuzat că este “*ca o ciumă și urzitor de răzvrătiri printre toți iudeii din lume...*” (Fapte 24:5), acuzație la care el a răspuns: “*Și-ți mărturisesc aceasta, că așa mă*

închin Dumnezeului părinților mei, ...având nădejde în Dumnezeu, pe care și aceștia înșiși o așteaptă, că va să fie învierea morților: și a dreptilor și a nedreptilor.” (Fapte 24:14-15) El a continuat să repete guvernatorului, ceea ce a spus și în fața sinedriului: *“Decât numai pentru acest singur cuvânt pe care l-am strigat stând între ei, că pentru învierea morților sunt eu astăzi judecat de voi.”* (Fapte 24:21)

Mai târziu, în fața lui Festus, alt guvernator, Pavel spunea: *“De ce se socotește la voi lucru de necrezut că Dumnezeu înviază pe cei morți?”* (Fapte 26:8). După ce el și-a descris propria lui convertire de a crede în Iisus Hristos pe drumul Damascului, Pavel a spus: *“...am stat până în ziua aceasta, mărturisind la mic și la mare, fără să spun nimic decât ceea ce și proorocii și Moise au spus că va să fie: că Hristos avea să pătimească și să fie cel dintâi înviat din morți și să vestească lumina și poporului și neamurilor.”* (Fapte 26:22-23). Regele Agripa care era prezent, a spus către Pavel: *“Cu puțin de nu mă îndupleci să mă fac și eu creștin!”* (Fapte 24:28). Mulțumim Milostivului Dumnezeu că suntem botezați în Hristos și, ca și creștini, păstrăm tare credința apostolilor, și dăruim aceeași închinare pe care și părinții noștri au dăruit-o lui Dumnezeu.

Iubiți credincioși, acea secțiune a Sfintei Scripturi pe care noi o numim Vechiul Testament, ne mărturisește despre marea lucrare pe care Dumnezeu a făcut-o cu poporul Său cel ales și “promisiunea pe care El a făcut-o lui Avraam și urmașilor lui pentru totdeauna”. Conține de asemeni expuneri ale profeților și sfinților de Dumnezeu inspirați, în a cărora înțelepciune, vorbele lor sunt miezul promisiunii Mântuitorului ce va să vină, Emanuel (Dumnezeu este cu noi). Acest Mântuitor sau Mesia, a binevoit a se naște din Fecioară și, pentru mântuirea omenirii, a suferit moarte fără stricăciune. Prin moartea și învierea Sa, aducând înviere tuturor. Despre această suferință, slujitorul lui Dumnezeu, marele prooroc Isaia, spunea foarte clar: *“Dar El a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat... Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui, noi toți ne-am vindecat”* și mai mult, *...Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.”* (Isaia 53:4-5-6)

Să ne amintim ceea ce alt de Dumnezeu inspirat, Proorocul Iezechiel a spus în profeție despre oasele uscate împrăștiate pe câmp: *“Așa grăiește Domnul Dumnezeu, oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh și veți învia.... Deci am proorocit eu cum mi se poruncise, și a intrat în ei duhul și au înviat și mulțime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor.”* (Ez. 37:5-10) Din aceste două texte ale Vechiului Testament, înțelegem că și înainte de venirea lui Iisus Hristos, exista credința în învierea din morți.

În epistola întâia către Tesaloniceni (Tesalonicul de azi), Sfântul Pavel reamintește neamurilor convertite care s-au întors la credința cea adevărată în Dumnezeul Cel viu: *“...v-ați întors la Dumnezeu, de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat. Și să așteptați pe Fiul Său din ceruri, pe Care L-a înviat din morți, pe Iisus, Cel ce ne izbăvește de mânia cea viitoare”* (I Tes 9:10). Prin cuvântul

“Cel viu”, profetul vrea să spună că, de la închinarea la piatră, lut și metal, s-au întors la credința în Creatorul nematerial, Cel pe care Iona îl descria marinarilor care l-au aruncat peste bord, ca pe Dumnezeu cerului *“Cel care a făcut marea și uscatul”* (Iona 1:9). Iubiți credincioși, și noi trebuie să ne păzim și să nu ne facem idoli din preocupările materiale, prin secularizare și hedonism, idoli care să înlocuiască pe adevăratul și Dumnezeul Cel viu al părinților noștri.

Această epistolă către Tesaloniceni, a fost scrisă prin anul Domnului 49, aproximativ zece ani după răstignire și înviere. Deci, vedem că asta este ceea ce Biserica a crezut din început; că Iisus este viu și se va întoarce pe pământ. Dar să nu cădem într-o eroare gândind că generația noastră cere un “mesaj modern”, o Evanghelie diferită. Aceasta poate fi greșea gândirii că generația noastră nu are nevoie de mântuirea prin Iisus Hristos, pentru că noi, azi, suntem mai deștepți, sau am făcut nu știu ce “progrese” față de generația anterioară. Natura umană este vătămată de la căderea lui Adam, și noi toți suntem urmașii lui Adam. Din acest punct de vedere, nu este nici un progres al omenirii de-a lungul anilor. Tot născutul are nevoie de mila lui Dumnezeu pentru a înfrânge slăbiciunea omenească. Nu există o ameliorare colectivă a umanității. Fiecare generație, fiecare persoană trebuie să răspundă aceleiași chemări la viață sau la moarte. Pentru aceasta, fiind născuți în carne, trebuie să fim născuți și în Duh, prin Sfântul Botez, și să trăim o nouă viață în Hristos, nădejdea noastră.

Avem viața celor care au trăit înaintea noastră, spre încurajare. Ei și-au recunoscut limitele umane, acceptând mila lui Dumnezeu să le dirijeze viețile în speranța vieții veșnice și binecuvântate ce va să fie.

Ei au trăit adevărul profund al învierii din morți. Și noi, trebuie să ne trăim viețile noastre, bazate pe credința în Iisus Hristos, în înviere și judecata de apoi și să le transmitem mai departe copiilor noștri, prin exemplul nostru.

În timpul slujbei de înmormântare ținute la căpătâiul oricărui creștin ortodox, clerici sau credincioși, sunt cântate următoarele cuvinte ale Sfântului Pavel către Tesaloniceni: *“Fraților, despre cei ce au adormit, nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați, ca ceilalți, care nu au nădejde. Pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa (credem) că Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus, îi va aduce împreună cu El.”* (I Tes. 4:13-14) Oare nu este aceasta cea mai confortabilă declarație de auzit? Aceste cuvinte de mare speranță și de încredere în Dumnezeu, ar trebui să ne îndrepte viața. Cu siguranță că noi, creștinii ortodocși, avem această speranță, care se va împlini, așa cum Dumnezeu însuși ne-a promis; dar, noi trebuie să trăim această speranță, oră de oră, zi de zi și an de an fără să oscilăm.

Aici este un preț al învierii, după cum ne avertizează Sfântul Pavel: *“Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în trupul său însuși stricăciune, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viața veșnică. Să nu încetăm de a face binele, căci vom secera la timpul său, dacă nu ne vom lenevi. Deci dar până avem vreme, să facem binele către toți, dar mai ales către cei de o credință cu noi.”* (Gal. 6:7-10)

Trăim în această eră, dar, suntem încurajați să ne reamintim de cuvintele *“Cât pentru noi, cetatea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm Mântuitor, pe Domnul Iisus Hristos, care va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea trupului slavei Sale, lucrând cu puterea ce are de a-și supune Sieși toate.”* (Filip. 3:20-21) Aici sunt bazele declarației din Crez, că noi așteptăm din nou pe Domnul să vină din ceruri să ne schimbe și să ne dea *“... moștenire nestrăcătorească și neîntinată și nevestejită, păstrată în ceruri pentru voi.”* (I Petru 1:4)

Continuitatea învățăturilor apostolilor, a fost asigurată prin proprii lor discipoli. La scurt timp după ce Sfântul Pavel a scris epistolele lui, Sfântul Clement discipolul Sfântului Petru, Papa Romei de mai târziu (c.99), martir de asemenea sub conducerea împăratului Traian, spunea: *“...cei care au fost desăvârșiți în dragoste, potrivit harului lui Dumnezeu, au loc între binecredincioșii care se vor arăta la venirea împărăției lui Hristos. Că scris este: «Intrați în cămări pentru foarte puțină vreme, până va trece urgia și mânia Mea; și-Mi voi aduce aminte de o zi bună și vă voi scula din mormintele voastre»”* (I Clement 50:3-4). Astfel, știm că prin apostoli și discipolii lor, Biserica întotdeauna a învățat și crede în adevărata înviere a Domnului Hristos din morți.

Următorii lui Iisus Hristos au murit mărturisind credința lor în înviere. La fel au murit toți Apostolii, cu excepția lui Ioan Evanghelistul. După perioada apostolică au fost o mulțime de mucenici de-a lungul timpului, incluzând chiar zilele noastre. Patronul primului nostru ierarh Episcopul Policarp Morușca, a fost Sfântul Policarp, Episcopul Smirnei (aprox. Între 69-155), discipol al Sfântului Ioan Evanghelistul și mare mucenic, sub împăratul Marcus Aurelius. În epistola către Filipeni, el îndemna: *“Dacă îi vom plăcea (lui Iisus) în veacul de acum, vom primi și pe cel ce va să fie, precum ne-a făgăduit, că ne va scula din morți; iar dacă vom viețui în chip vrednic de El și vom crede, vom și împărăți împreună cu El.”* (Filipeni 5:2)

În rugăciunea “Antifonului al Treilea” de la Dumnezeiasca Liturghie, ne rugăm așa: *“...dându-ne nouă, în veacul de acum, cunoștința adevărului Tău și, în cel ce va să fie, viață veșnică dăruindu-ne.”* Deși noi vă putem prezenta tot mai mulți mărturisitori ai adevărului, nu este nevoie să mergem mai departe. Vă îndemnăm să citiți viețile sfinților, minunatele, marile și în același timp, smeritele învățături ale Bisericii. Ceea ce am prezentat în Scrisoarea noastră Pastorală este suficient, credem, să punem în mișcare și să întărim speranța noastră, să ne îndreptăm viața noastră și să împărtășim cu ceilalți motivul pentru bucuria noastră de a sărbători Ziua Pascală.

În această mare zi a sărbătorii Creștine, să strigăm împreună Sfintei Treimi: *“Îți aduc mulțumiri...că fac și eu parte...din învierea și viața veșnică a sufletului și a trupului”* (Martiriul lui Policarp 1:42), pentru că noi ca și Creștini, știm: *“Că va să fie învierea morților: și a dreptilor și a nedreptilor,”* (Fapte 24:15). Astfel, mare este bucuria de a ne saluta între noi, *“Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat!”*

+ NATHANIEL
Din milostivirea lui Dumnezeu,
Arhiepiscop de Detroit și al Episcopiei Ortodoxe Române din America